

J. A. A. Donath

A TRIANNITA

A skorpiók útja

A jelen emlékezete

A holtak meghaltak, az élők emlékeznek. Mindenki emlékezik. Van, ki közelebbre, s van, aki távolabbra tekint vissza. Még akkor is, ha abból nem lesz kenyér, nem lesz borjú, mit levághat s eladhat vagy családja asztalára tehet egy étkezéshez.

Az öregek távoli korba tekintenek ráncos arcukba mélyedt és könnyes szemekkel; megfáradtan és betegen, remegő kézzel törik meg kenyerüket a vacsoránál, és sóhajtozva mesélnek unokáiknak arról a korról. Arról, mi a királyság idejének elején s közepén történt, s ami elhozta fiaik, lányaik közelebbi múltját is. Azokét, kiknek közeli emlékeiben a nemrég befejezett csaták és az elmúlt két év háborúi diadalt vagy álmatlan éjszakákat elevenítenek fel. Azokat a szörnyűségeket, melyekben leégett falvak, temetetlen holtak és az azokat széttépő vadak adtak üszkös és komor képet annak, ki eltévedve és talán megtébolyulva járta a földeket; kiknek lelke fájdalommal vagy ürességgel, szeme könnyel telt meg.

S bizony akkor van, aki keserűen mosolyogva a túlélés miatt, s van, aki komoran néz vissza fiatalként is az elmúlt pár évre, a háborúk elé; oda, hol volt béke, volt vetés és aratás. Voltak folyókban és tavakban lubickoló vadkacsák, s nem felpuffedt holtak lebegtek a víz tetején; hallható volt a madarak csicsergése és nemcsak a tetemeket csipkedő varjak károгása, dögkeselyűk sikoltása; nevetés hangja szállt a szélben és gyerekjáték felszabadult öröme, s nem a csatazaj vagy a temetési énekek szomorú zöngése...

A konyhaszoba döngölt padlójába koccant a csizma csörrenő sarkantyúja, ahogy a fiatal férfi belépett a vastag faajtón. Az nyi-

korogva becsukódott, s kint hagyta a koranyári reggel hidegét. Azt a még majdnem bántó hűvöset, ami lekúszik a magas hegyek hófödte csúcsairól, amiért az ember magára húzza a köpenyét, amiért kezét dörzsölve telepszik meg a konyha sarkában domborodó kemencénél vagy a középen lustán füstölgő tűzrakónál.

A hosszú, fekete hajú harcos szomorú tekintetével végignézte a bent csendben falatozó nagybátyját és nagynénjét. Kék szemével, melyekben a keserűség és az elszántság is megcsillant, látta, hogy a két idős ember azóta ott ül, amióta ő nemrég kiviharzott a házból. Arcán most nyugodtság látszott; rövid bajsza alatti vékony száján még egy halvány mosoly is végigfutott egy pillanatra, mielőtt levéve köpenyét – ezt felakasztotta a falon lévő görbe szögre – visszaült a reggelijének megmaradt és kihűlt része fölé.

Vajszínú, bő vászoningje gyűrötten mutatta, hogy ugyanazt mívelte a megérkezése előtt is, mint amit szokott, ha felbosszantja magát: berohan az istállóba és nyereg nélkül felkap pej, Almeida nevű lovára (tulajdonképp a nagybátyja lova volt), majd addig vágat, míg az habot fúj. S mindegy volt, hogy ezt éjjel vagy nappal mívelte, mert az állat élvezettel tűrte a vad rohanást. Más nem viselte el dühkitörését, s máshol nem tudta levezetni haragját sem; a táj, a ló hullámozása és a biztonság, hogy senki nem áll mellette, ha keze véletlen ökölbe szorul és lecsap. Egy fatörzsre vagy sziklára a tehetetlensége okán. Pedig vissza-visszatérő ereje már megengedte volna, hogy a királyság másik részén a még folyó harcokban engedje rá bosszújának erejét az ellenségre vagy arra, kit utolsó csatája óta akar elpusztítani. Talán jobban, mint azokat, kik a királyság ellen egy sereggént küzdenek...

Széles bőrove a nadrágját fogta derekán, s bal oldalán a hosszú vadásztőre függött; ez utóbbi szintén nagyot csörrent, ahogy leült az asztal melletti padra.

A megkopott, keményre gyalult és durva fából készített asztalfőnél ülő idős férfi letörölte ősz bajszaról a reggelije maradványát, majd ráncos, de erős kezével megemelve fakupáját kiürítette annak tartalmát. A vörös színű bor egy része végigcsöpögött állán, majd mellkasán; koszos és valaha fehér ingjére felvett hímzett

bőrmellénye még fényesebbé vált a borban megérett cukortól. Széles orra két hatalmas barna szemét választotta el; szintén ősz szemöldöke felett annyi árok húzott vonalat, mintha sűrű hajvilálával vágták volna homlokon az öreget. Deres haja még kora ellenére is dús maradt; két fonásban futott hátra, hogy aztán ott egy fából készült csattal legyen a férfi tarkójára fogva.

A másik oldalon az idős asszony felállt és amint rábólintott a ház ura, összeszedte az edényeket és elindult egy másik asztal felé, ahol egy fateknő várta a koszos tálat. Fején fekete fejkendő volt megkötve; szomorú szemei fiatalosan vadul, s mégis szerényen pislogtak kifelé megfáradt és mindig sírásra álló szájú arcából. Kis orra alatt vékony szája remegett, állán egy halvány szőr-csomó mutatta meg, hogy kora már ezt is megengedheti a világ felé. Szürke ingére egy kicsi szőrmemellényt vett fel, alul pedig egy bő és foltos, barna, virágmintás szoknyát húzott, azon pedig egy hímzett kötény fogta fel a ráfröccsenő konyhai dolgokat. Vékony lábain fapapucs kopogott, ahogy oda-vissza lépkedett a két bútor között.

A fiatal férfi, amint odaért hozzá, hogy elvigye az előtte lévő még félig lévő tányért, megfogta a remegő kezét.

- Bocsáss meg nekem, La Tiia, hogy hagytam kihűlni az ételét - szólalt meg, és bűnbánó arcot vágott.

- Nem az étel tehet róla, Medardo fiam, hogy nem voltál éhes - felelte az idős asszony. - Dobjam még a parázsra?

- Emlékszem apádra - kezdte az idős férfi. - Sen Samodaa is ilyen volt. Mindig előbb ütött, aztán gondolkodott.

- Ó, El Tíio... - sóhajtott fel a fiatalabb, s egy pillanatra a visszafogott méregtől kidudorodtak heges nyakán az erek. - Én bizony azóta is inkább csak ütnék. Mindaddig, amíg megbosszulom atyám halálát, vagy amíg ki nem derítem, hogy hová hurcolták Matro fivérem.

- Mit érnél vele? Ha a tenger nem vet partra, s a bátyád már valószínűleg halott... Neked sem sokon múlt. Megmondta a szerzetes, hogy várd meg, míg ő jön, és megmutatja utad az igazságtételhez.

- Lehet, s annak már több hónapja. De ha annak idején nem hagyom, hogy atyám maga vigye el kardját Robert királyunk hívó szavára, most talán mindenki élhetne. Ő is, édesanyám is,... meg Aralla,... no, meg a bátyó, kiről azt sem tudjuk, hogy él vagy meghalt... - felelte halkabban, és szemébe könny gyűlt.

A tálat eltolva magától felállt ismét a harcos, majd odalépve a kemencéhez a tűzbe bámult. A kis rácson keresztül belelátott a vöröses-sárgás lángokba, a parázsba, ami őbenne is égett.

Két nyárral ezelőtt egy reggel érkezett a királyi hírvivő:

- Harcba mindenki, aki kardot bír fogni, s harcba az is, ki csak botot képes ragadni magához! A haza veszélyben!

A házuk közel volt adélnyugati határhoz. Nem sokkal korábban hallották, hogy a nyugatra lévő, szomszédos Estrenó királyságban elszabadult a pokol, és aki megdöntötte az uralmat és megölte a jó és bölcs királyt, most töménytelen emberrel - köztük tengernyi idegen zsoldossal délről - idefelé tart. Célja, hogy igába hajtsa az egész földrészt, benne az összes királysággal. Élővel s holttal...

Mire kettőt számolhatott volna, ő, bátyja és édesapja már egy seregben vonult nem messze a déli határtól nyugatra (egy rögtönzött bekerítő hadművelet sikere reményében), s mindenkit, aki fontos volt hármójuknak, otthon kellett hagyni. Asszonyt, ki felnevelte s leányt, aki nemrég lopta el szívét.

Kérte atyját, hogy maradjon odahaza, védje az otthont és szeretteiket; adja át testvéreinek vagy neki ősi fegyverüket, majd ők küzdenek mindannyiójukért és képviselik családjukat, harcolnak a hazáért.

A három és fél láb hosszú, háromujjnyi széles acélpengének (mit atyja viselt oldalán) a közepén végigfutó vércsatornája a kard kétharmadáig ért. A keresztvas vörösre festett és szépen megmunkált skorpiót ábrázolt; feje ráolvadt a pengére, s két ollóban végződő csápjá enyhén leírt görbülettel volt képes felfogni azokat a lecsúszó idegen csapásokat, melyek a fegyvert tartó kezét vették célba. A köztudottan veszélyes állat testének gyűrűi alkották magát a kézbe vett szabálytalan formájú hengert; a fekete bőrrel